

Het Boek Daniël - Nummer Honderdtwintig

De profetische tekenen onthullen: inzicht in de vervulling van Bijbelse profetieën

Jeff Pippenger
2024-03-06

De vervulling van de tekenen die door de zon, de maan en de sterren werden voorgesteld, is ruimschoots behandeld door de geschiedschrijvers, de pioniers van het adventisme en in de geschriften van zuster White. Sommige van de tekenen die Jezus noemde, zijn minder bekend dan andere. Weinigen erkennen dat de „benauwdheid der volken” op de „aarde” een specifieke vervulling had. Het is hun niet duidelijk wat het symbool betekent van het schudden van de „krachten des hemels”, in tegenstelling tot het schudden van de machten der aarde. En weinig Laodiceaanse adventisten begrijpen dat de „komst” van „de Zoon des mensen, komende op een wolk” in de Milleritische geschiedenis werd vervuld.

„De precieze dag en het uur van Christus’ komst zijn niet geopenbaard. De Heiland zei zijn discipelen dat Hijzelf het uur van zijn tweede verschijning niet bekend kon maken. Maar Hij noemde bepaalde gebeurtenissen waaraan zij konden weten wanneer zijn komst nabij was. ‘Er zullen tekenen zijn,’ zei Hij, ‘in de zon, en in de maan, en in de sterren.’ ‘De zon zal verduisterd worden, en de maan zal haar schijnsel niet geven, en de sterren des hemels zullen vallen.’ Op de aarde, zei Hij, zal er zijn: ‘benauwdheid der volken, in radeloosheid; de zee en de golven bruisende; en de mensen zal het hart bezwijken van vrees en van verwachting der dingen die over de aarde komen.’”

‘En zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met kracht en grote heerlijkheid. En Hij zal Zijn engelen uitzenden met sterk bazuingeschal, en zij zullen Zijn uitverkorenen bijeenbrengen uit de vier windstreken, van het ene einde des hemels tot het andere.’

„De tekenen in zon, maan en sterren zijn vervuld. Sedert die tijd zijn aardbevingen, stormen, vloedgolven, pestilentie en hongersnood toegenomen. De meest verschrikkelijke verwoestingen, door vuur en vloed, volgen elkander in snelle opeenvolging op. De vreselijke rampen die zich van week tot week voordoen, spreken tot ons in ernstige waarschuwendende tonen en verkondigen dat het einde nabij is, dat er binnenkort noodzakelijkerwijs iets groots en beslissends zal plaatsvinden.”

„De genadetijd zal niet veel langer voortduren. Nu trekt God Zijn weerhoudende hand van de aarde terug. Lange tijd heeft Hij tot mannen en vrouwen gesproken door de werking van Zijn Heilige Geest; maar zij hebben geen gehoor gegeven aan de roepstem. Nu spreekt Hij tot Zijn volk en tot de wereld door Zijn oordelen. De tijd van deze oordelen is een tijd van genade voor hen die nog geen gelegenheid hebben gehad te leren wat waarheid is. Teder zal de Heere op hen neerzien. Zijn barmhartig hart wordt bewogen; Zijn hand is nog steeds uitgestrekt om te redden. Grote aantallen zullen worden toegelaten tot de kudde der veiligheid, die in deze

laatste dagen de waarheid voor het eerst zullen horen.” Review and Herald, 22 november 1906.

De geschiedenis van de Millerieten wordt in de laatste dagen tot op de letter herhaald. De „tekenen” die de komst en geschiedenis van de eerste engel kenmerkten, zijn een voorafbeelding van de „tekenen” die de komst en geschiedenis van de derde engel kenmerken. Alle heilige reformatorische bewegingen lopen parallel met de beweging van de derde engel in de laatste dagen.

„Het werk van God op aarde vertoont van eeuw tot eeuw een treffende overeenkomst in elke grote hervorming of godsdienstige beweging. De beginselen van Gods handelen met de mensen blijven altijd dezelfde. De belangrijke bewegingen van het heden hebben hun parallel in die van het verleden, en de ervaring van de kerk in vroegere eeuwen bevat lessen van grote waarde voor onze eigen tijd.” The Great Controversy, 343.

De geschiedenis die wordt voorgesteld door de machtige engel van Openbaring achttien, is die van de derde engel, en de geschiedenis die door de derde engel wordt voorgesteld loopt parallel aan de geschiedenis van de eerste en tweede engel in de Milleritische geschiedenis.

„God heeft aan de boodschappen van Openbaring 14 hun plaats gegeven in de lijn der profetie, en hun werk zal niet ophouden tot aan het einde van de geschiedenis van deze aarde. De boodschappen van de eerste en de tweede engel zijn nog steeds waarheid voor deze tijd en dienen parallel te lopen met die welke daarop volgt. De derde engel verkondigt zijn waarschuwing met luide stem. ‘Na deze dingen,’ zei Johannes, ‘zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, met grote macht, en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.’ In deze verlichting is het licht van alle drie de boodschappen verenigd.” The 1888 Materials, 803, 804.

Het werk van de eerste en tweede engel, dat parallel loopt met het werk van de derde engel, wordt ook geïllustreerd in de gelijkenis van de tien maagden.

„Ik word vaak verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal tot aan het einde van de tijd tegenwoordige waarheid blijven.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

De geschiedenis die in Openbaring hoofdstuk tien van het boek Openbaring wordt voorgesteld, wordt voorgesteld als de zeven donderslagen, en de zeven donderslagen vertegenwoordigen de gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de geschiedenis van de Millerieten, welke de geschiedenis was van de boodschappen van de eerste en de tweede engel. De zeven donderslagen vertegenwoordigen ook „toekomstige gebeurtenissen” die in de laatste dagen plaatsvinden, en zij worden vervuld in dezelfde „volgorde” als in de geschiedenis van de Millerieten.

„Het bijzondere licht dat aan Johannes werd gegeven en dat in de zeven donderslagen tot uitdrukking kwam, was een afbakening van gebeurtenissen die zich zouden voltrekken onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel. ...”

„Nadat deze zeven donderslagen hun stemmen hadden laten horen, komt tot Johannes dezelfde opdracht als tot Daniël met betrekking tot het kleine boek: ‘Verzegel wat de zeven donderslagen gesproken hebben.’ Deze hebben betrekking op toekomstige gebeurtenissen die te zijner tijd geopenbaard zullen worden.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

Alle hervormingsbewegingen lopen parallel aan elkaar, en zij moeten „regel op regel” samengebracht worden, om de laatste hervormingsbeweging van de honderdvierenveertigduizend te illustreren. De gelijkenis van de tien maagden illustreert de innerlijke ervaring van Gods volk in de Milleritische beweging en in de beweging van de honderdvierenveertigduizend.

„De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 beeldt eveneens de ervaring van het adventvolk uit.” The Great Controversy, 393.

Het werk en de boodschap van zowel de Millerieten als de honderd vierenveertigduizend worden voorgesteld door de drie engelen van Openbaring veertien.

‘Ik heb kostbare gelegenheden gehad om ervaring op te doen. Ik heb een ervaring gehad in de boodschappen van de eerste, de tweede en de derde engel. De engelen worden voorgesteld als vliegend in het midden des hemels, terwijl zij aan de wereld een waarschuwingsboodschap verkondigen, die rechtstreeks betrekking heeft op de mensen die leven in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde. Niemand hoort de stem van deze engelen, want zij zijn een symbool dat het volk van God voorstelt, dat in harmonie werkt met het hemelse heelal. Mannen en vrouwen, verlicht door de Geest van God en geheiligd door de waarheid, verkondigen de drie boodschappen in hun volgorde.’ Life Sketches, 429.

De profetische gebeurtenissen die in Openbaring hoofdstuk tien worden voorgesteld, worden voorgesteld door de zeven donderslagen. Die gebeurtenissen markeren waar het goddelijke met het menselijke wordt verenigd. De „tekenen” die door Christus werden aangeduid in Mattheüs hoofdstuk vierentwintig, Markus dertien en Lukas eenentwintig, stellen de „tekenen” voor die de Milleritische beweging inluidden en vormen een parallel getuigenis van de beweging van de honderdvierenveertigduizend. De honderdvierenveertigduizend smaken de dood niet, zoals voorgesteld door Henoeh en Elia. 11 september 2001, het „teken” dat Christus aanwees als de markering van de komst van de laatste generatie van de geschiedenis der aarde, wordt aangeduid in Lukas hoofdstuk eenentwintig. Om tot die groep te behoren die door Henoeh en Elia is voorgesteld, die de honderdvierenveertigduizend wordt genoemd, is vereist dat het „teken” en alles wat het vertegenwoordigt, wordt erkend.

Nadat Jezus Zijn discipelen had geleid door de geschiedenis van de „tekenen” die de Milleritische beweging inluidden, herhaalde en verruimde Hij vervolgens Zijn historische getuigenis door een gelijkenis op te nemen die dezelfde geschiedenis uitbeeldde.

En Hij sprak tot hen een gelijkenis: Zie de vijgenboom en al de bomen; wanneer zij nu uitlopen, ziet gij dat en weet gij uit uzelf dat de zomer reeds nabij is. Zo ook gij, wanneer gij deze dingen ziet geschieden, weet dan dat het Koninkrijk Gods nabij is. Voorwaar, Ik zeg u: dit

geslacht zal geenszins voorbijgaan, totdat alles zal zijn geschied. De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan. Lukas 21:29–33.

Jezus begint de gelijkenis door een onderscheid aan te geven tussen „de vijgenboom”, in het enkelvoud, en „alle bomen”. De „vijgenboom” is het verbondsvolk, dat in de laatste dagen het Laodiceïsche adventisme is, dat belijdt het overblijfselvolk van God te zijn. De andere „bomen” waren de heidenen.

“Let op de vervloeking van de vijgenboom, die de Joodse natie vertegenwoordigt, bedekt met bladeren van belijdenis, maar zonder dat er vrucht op gevonden kon worden. De vloek wordt uitgesproken over de vijgenboom, die de morele, denkende, levende handelende persoon vertegenwoordigt, door God vervloekt, levend, zoals de Joden gedurende veertig jaar na deze gebeurtenis leefden, en toch dood. Merk op dat de andere bomen, die de heidenen vertegenwoordigen, niet bedekt waren. Zij waren zonder bladeren en maakten geen aanspraak op kennis van God. Hun tijd om vrucht voort te brengen was nog niet gekomen.” Special Testimonies for Ministers and Workers, number 7, 59–61.

Het Laodiceaanse adventisme in de laatste dagen is vervloekt, want hoewel het belijdt het overblijfselvolk van God te zijn, is zijn belijdenis zonder vrucht. Jezus maakt in deze passage twee met elkaar verbonden, maar verschillende punten. Hij duidt het onderscheid aan tussen het belijdende volk van God en de heidenen, die niet belijden de wet van God te handhaven, noch de Geest der Profetie te bezitten, welke de kenmerken zijn van het overblijfsel van de laatste dagen, die het Laodiceaanse adventisme belijdt te handhaven. De bladeren in de laatste dagen vertegenwoordigen de geclaimde belijdenis het overblijfsel te zijn dat door Johannes in het boek Openbaring wordt aangeduid.

„De heidense wereld werd voorgesteld door de vijgenbomen zonder bladeren en zonder vrucht. De heidenen waren, evenals de Joden, verstoken van godsvrucht, maar zij hadden niet beweerd in Gods gunst te staan. Zij beroemden zich niet op verheven geestelijkheid. Zij waren in elk opzicht blind voor de wegen en werken van God. Voor hen was de tijd van de vijgen nog niet gekomen. Zij zagen nog uit naar een dag die hun licht en hoop zou brengen.” Signs of the Times, 15 februari 1899.

Het onderscheid tussen de vijgenboom en de andere bomen werd door Christus nog door een ander onderscheid gekenmerkt. De tijd waarin de bomen voor de vijgen moesten uitlopen, was anders dan de tijd waarin de heidense bomen moesten uitlopen. In de laatste dagen “worden aan de gemeenten twee onderscheiden oproepen gegeven”, en de eerste stem van de engel uit Openbaring hoofdstuk achttien duidt de tijd aan waarin het uitlopen voor de honderdvierendertigduizend moest plaatsvinden. De “tweede stem” van Openbaring achttien vertegenwoordigt het moment waarop de andere bomen moesten uitlopen.

In de dagen van Christus waren de Joden de vijgenboom; de heidenen waren de andere bomen. In de Milleritische geschiedenis waren de protestanten de vijgenboom, en de Millerieten waren de andere bomen. In de laatste dagen is het Laodiceïsche adventisme de onvruchtbare vijgenboom die uit Jeruzalem (de wijngaard) wordt weggenomen, en de honderdvierenveertigduizend zijn de

vijgenbomen die vrucht dragen. Gods andere kinderen, die nog in Babylon zijn, worden voorgesteld als de heidenen.

Een „heiden” is per definitie een „vreemdeling”. De heidense bomen zijn sluimerend (dood) en dragen geen knoppen of vrucht op het moment dat de vijgenboom uitloopt en tot leven komt. Een sluimerende boom is een dorre boom, en wanneer de heidenen door de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien worden geroepen om uit Babylon uit te gaan, zullen zij er dan voor kiezen de sabbat van de zevende dag te houden en in een verbond met de Heer te treden.

Laat ook de vreemdeling die zich bij de HEERE gevoegd heeft, niet spreken en zeggen: De HEERE heeft mij geheel en al van Zijn volk gescheiden; en laat de ontmande niet zeggen: Zie, ik ben een dorre boom. Want zo zegt de HEERE tot de ontmanden die Mijn sabbatten onderhouden, verkiezen wat Mij behaagt, en vasthouden aan Mijn verbond: Hun zal Ik in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan die van zonen en van dochters; Ik zal hun een eeuwige naam geven, die niet uitgeroeid zal worden. En ook de vreemdelingen die zich bij de HEERE voegen, om Hem te dienen en de Naam van de HEERE lief te hebben, om Zijn knechten te zijn, allen die de sabbat onderhouden zonder die te ontheiligen, en vasthouden aan Mijn verbond; hen zal Ik brengen naar Mijn heilige berg, en Ik zal hen verblijden in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen welgevallig zijn op Mijn altaar; want Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken. Jesaja 56:3–7.

Een vreemdeling is een „heiden”, en de „tweede stem” roept hen op uit Babylon te komen, en zij worden gebracht naar Gods heilige berg; dan zal deze Zijn „heilige” berg zijn, want de tarwe en het onkruid zullen door het beproevingsproces dat wordt voorgesteld in de geschiedenis van de „eerste stem” van elkaar gescheiden zijn. Wanneer zij in de laatste dagen naar de berg des HEEREN komen, zullen de heidenen niet langer vreemdelingen of dorre bomen zijn.

De zon en de maan zullen verduisterd worden, en de sterren zullen hun glans intrekken. Ook zal de HEERE uit Sion brullen en Zijn stem uit Jeruzalem doen horen; en de hemel en de aarde zullen beven; maar de HEERE zal de hoop van Zijn volk zijn en de sterkte van de kinderen Israëls. Zo zult gij weten dat Ik de HEERE, uw God, ben, wonende op Sion, Mijn heilige berg; dan zal Jeruzalem heilig zijn, en geen vreemden zullen meer door haar heen trekken. Joël 3:15–17.

Het inluiden van de geschiedenis waarin de „tweede stem” Gods andere kudde uit Babylon roept, heeft „tekenen” die vooraf werden uitgebeeld door de tekenen van de Milleritische beweging. In Mattheüs hoofdstuk vierentwintig, Markus hoofdstuk dertien en Lukas hoofdstuk eenentwintig wordt het getuigenis van Christus dat wij overwegen, uiteengezet. In elk van die drie getuigenissen is een van de geïdentificeerde „tekenen” dat de krachten der hemelen zullen worden bewogen, maar in Joëls voorstelling van de „tekenen” die aangeven wanneer Jeruzalem „heilig” zal zijn, zullen zowel „de hemelen als de aarde beven.”

Joël duidt op de volmaakte vervulling van de voorzegde „tekenen” die plaatsvinden wanneer Jeruzalem heilig is. Die tijd is wanneer de Heere de zonden van de honderd vierenveertigduizend

heeft weggenomen en de gemeente van Laodicea is overgegaan in de beweging van Filadelfia. Dan wordt de zesde beweging (Filadelfia) de achtste beweging (Filadelfia), die uit de zeven gemeenten is. Dan wordt de Strijdende Kerk de Triomferende Kerk. De Strijdende Kerk is een aanduiding voor Gods gemeente die samengesteld is uit de tarwe en het onkruid. De Triomferende Kerk is Gods heilige berg, die „heilig” is, en „vreemden trekken niet meer door haar heen.”

Het opkomen van de banier die wordt opgeheven, die de Triomferende Kerk is, die „de achtste is uit de zeven” is, dat is wanneer Jeruzalem „heilig” is, gaat vergezeld van „tekenen”. Opdat Jezus Zijn volk een herkenningspunt zou geven om het „teken” van leven of dood te onderkennen, dat de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend aanduidt, gebruikte Hij bomen en de natuurlijke cyclus van het leven van een boom om die hoogst belangrijke les te onderwijzen.

‘Christus had Zijn volk bevolen acht te slaan op de tekenen van Zijn komst en zich te verheugen wanneer zij de kentekenen van hun komende Koning zouden aanschouwen. “Wanneer deze dingen beginnen te geschieden,” zei Hij, “ziet dan omhoog en heft uw hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is.” Hij wees Zijn volgelingen op de ontluikende bomen in de lente en zei: “Wanneer zij nu uitlopen, ziet gij en weet uit uzelf dat de zomer reeds nabij is. Zo ook gij, wanneer gij deze dingen ziet geschieden, weet dan dat het Koninkrijk Gods nabij is.” Lukas 21:28, 30, 31.’ The Great Controversy, 308.

Wanneer de bomen in de lente beginnen uit te botten, is de zomer nabij.

De oogst is voorbij, de zomer is ten einde, en wij zijn niet verlost. Jeremia 8:20.

De ontluikende bomen geven te kennen dat het lente is, en dan weten wij dat de zomer nabij is; en het is in de zomer dat de oogst wordt binnengehaald.

De vijand die ze gezaaid heeft, is de duivel; de oogst is het einde van de wereld; en de maaiers zijn de engelen. Mattheüs 13:39.

De oogst is aan het einde van de wereld. Wanneer de bomen beginnen uit te lopen, wordt van u verlangd te weten dat het einde van de wereld nabij is.

„De ene uitspraak van de Heiland mag niet gebruikt worden om een andere teniet te doen. Hoewel niemand de dag noch het uur van Zijn komst weet, worden wij onderwezen en is het onze plicht te weten wanneer zij nabij is. Voorts wordt ons geleerd dat het negeren van Zijn waarschuwing en het weigeren of nalaten te weten wanneer Zijn wederkomst nabij is, voor ons even noodlottig zal zijn als het voor hen die leefden in de dagen van Noach noodlottig was niet te weten wanneer de zondvloed zou komen.” The Great Controversy, 371.

In het volgende artikel zullen wij onze studie van Lukas, hoofdstuk eenentwintig, voortzetten.

“Ik zag dat de machten der aarde thans worden geschud en dat de gebeurtenissen in volgorde plaatsvinden. Oorlog en geruchten van oorlog, zwaard, hongersnood en pestilentie zijn eerst aan de beurt om de machten der aarde te schudden; daarna zal de stem van God de zon, de maan en de sterren, en ook deze aarde, schudden. Ik zag dat het schudden van de machten in Europa niet, zoals sommigen leren, het schudden van de machten des hemels is, maar het is het

schudden van de toornige volken.” Early Writings, 41.